

Den Lycklige Mannen ;

Och

Den Hemliga Wisdommen ;

Uti 2:ne Sångern,

Den Första:

Jag känner en undagömd Hydd
da 2c. ✓

Den Andra:

Gif än et ljud, Du flor=omhölj
da Luta 2c. ✓

Melodierne egne och behaglige

Besle tryckt hos C. G. Sundqwist År 1814

I.

Jag känner en undagömd Hydda,
Den Friden och Skulden skydda
Der Lugnet och Sålheten bo ::
Dit titta ej qvalen och smärtan,
Der klappa två brinnande Hjertan
Sympatiskt i obemärkt ro. ::

2

Den Hyddan, den hyddan var liten;
Men Skulden Nöjet och Gliten
Så rum och förlikas i den, ::
Och Wänskapen sjelf, som förtroligt,
Ibland hålsar på oss, har roligt,
Och kommer så gerna igen. ::

3

Väl mig som är Herre i huset!
Beständigt jag går som i ruset
Och tror at jag drömmar ännu, ::
Och frågar mit hjerta så gerna:
Är denna förtjusande Terna,
Som lyser mig vänligt, min Fru? ::

Hon är det; — de talande blickar
 Dess blygsamma öga mig sticker,
 Den hand som så ömt trycker min; ::
 På änglarnes språk, som oss höra,
 Ljust hwissas i hjerta och öra:
 Min Jean, jag är din jag är din! ::

Du är den som inlöst rewersen
 På Kärlek och Trohet; — och Wersen
 Är helgad åt Glädjen och Dig; ::
 Jag dansar med Sofie på armen,
 Den trycka wi båda til barmen,
 Hon läcker oss bägge til sig. ::

Se'n kan jag min känsla ej styra;
 Fast tiderna äro så dyra,
 Jag brygger i glädjen en Bål: ::
 En Skål för min Måka, min Glicka,
 Jag dricker, Hon dricker, Wi dricka
 Sofias och Julianas Skål!

* * * * *

Den

Den Andra:

I.

Gif än et ljud, du flor-omhöljda Luta!
 Drag än en suck, du qualbetryckt bröst
 Os du förgråtna öga, sök at gjuta
 Anna en tår! — mig fylles lifwets höst.

2

Men Swären lif, jag wil melodiskt fluta
 Och sjunga döende med högare röst:
 Om underbara Pelgrimers öden
 En gåta, ouplöst ännu i döden.

3

På Klippans nakna spets wid hafwets
 stränder,
 Jag såg en hög Gestalt i magiskt drägt,
 Ordrlig, tyst då dagens fackla tänder,
 Ordrlig, tyst wid dagens fackla släkt.

4

Han hemsta blickar öfwer rymden sänder,
 Til hafwets andra gräns dess hand är sträckt;
 Blott då orkaner Klippans grundwal skaka,
 Han småler, sänker handen, ser tillbaka.

5

En natt, det hände mig wid tolfte stunden,
 Min

Min själ war bortrest til et annat land,
I luften swäfwande högt öfwer lunden,
Af andar buren bort med trolldoms band.

6

Af den widunderliga Wälnad bunden,
Som winkade från klippan med sin hand:
Uti hans öga brann en mystisk låga
Och på hans läppar swäfwade en fråga.

7

Sist brast han ut, och hemskt mors orden
Och ljudet lift en blidlad åkas dån:
"Kom hit du Pelegrim från låga jorden,
Du brottets wån och dödlighetens son!

8

Din Räkning är ännu ej upgjord worden,
Swart ögonblick du lefwer är et lån
Af den Odödlige, hwars Faders öga
Med ömfan ser eländet, från det Höga.

9

Du lilla grand! på jordens sköra yta,
Förhåfwer dig mot Himlens Majestät,
Tror at en länk af ödets kedja bryta
Och rikta själf et enda af dess fjät.

10

Du går at lära slumpens strömmar flyta
I den Canal du gräft; — ack! ej förgät

Af

At långt förrän du aflad blef och buren,
War din bestämmelse uträknad af Naturen.

11

Då lifwets strål stäck på dit ögas hinna
För första gången, och din tungas band
War löst; — ännu, säg, kunde känslan finna
Uti din själ: — om i dit Fosterland

12

Du skulle wistas, högsta makten vinna,
Bli Herre eller träl, — et torn af sand,
En dyrbar diamant, Napoleon, — eller:
En Brandkraft, som om nattens tinnar
stråller?

13

Gå derföre med lugn och tyst som muren,
Din jemna stig, och blicka framåt blott;
Följ ~~wintern~~ utaf känslan och Naturen,
War nöjd och njut och när du kan, gör godt!

14

Och likna ej de willda creaturen,
Som mera kropp och mindre själ ha fått;
Gör af Förnuft och Dygden wana,
Och ljusst, som du begynt den, slut din bana."

15

En himelsk blick, en tryckning utaf handen;
För

Försvunnen var den Himmelska Gestalt,
Som lyftat up mig i de ljusa landen,
Der Hjerta och Förstånd få lära allt.

16

Tag sjönk til Jorden åter, uti banden
Af last och oförnuft, — hvad der war kallt!
— Men, Gud skelof! at själen litet renad,
Vlef med et Högre Väsande förenad!

